

Der blev en lang Stilhed.

»Det er altsaa derfor, du har gaaet og været saa utilgængelig i den sidste Tid?«

»Har jeg været det? — Saa maa I have mig det undskyldt.«

Moderen rejste sig. Hun gik hen til Jakobe, tog hendes Hoved mellem sine Hænder og løftede hendes Ansigt op imod sig.

»Er der andet, du holder skjult for os, mit Barn?« spurgte hun.

»Derom har du ingen Ret til at spørge,« svarede Jakobe og saae hende nu frit ind i Øjnene. »Om sine Kærlighedsanliggender skal man være tavs, — det har du selv lært mig.«

Moderen stod et Øjeblik tvivlrædig. Saa tog hun sine Hænder til sig og gik bort.

»Hvor mange Penge mener du at faa Brug for?« spurgte hun lidt efter hende fra den anden Ende af Stuen, hvor kun havde givet sig til at gøre i Orden paa et Bord. Det var, som om hun ikke længer havde Ro til at sidde ned.

Jakobe nævnede en større Sum.

Moderen saae atter op: »Du mener altsaa at ville blive borte i længere Tid?«

»Ja. Du kan jo nok forstaa, Mo'er, at der ikke vil blive synderlig behageligt for mig herhjemme efter det, der nu er sket. En hævet Forlovelse giver jo altid Anledning til saa megen Sladder. Det gør mig saa ondt, at jeg skal ud-